

въ числото на умрелитѣ. И той, и Славейковъ успѣли да оставятъ града. Къщитѣ и имането, което не са могли да понесжтъ, отишле на вѣтара; доктора крайно съжелява за пропадането на библиотеката му. Нарискинъ, както и на прѣдъ, упълномощенъ отъ Червения кръстъ, не е можелъ да се насити отъ работата си задъ армията, а по искалъ да побѣде на самия театръ на военнитѣ дѣйствия и да видятъ да кажиж, самата същностъ на работата. Съ него заедно и секретаря му. Като се поразговорихъ съ генерала и слѣдъ като получихъ отъ него нѣкой и други заповѣди, азъ го помолихъ да ми разрѣши да пренощувамъ въ селото. Съ мене тржгнаха Нарискинъ съ секретаря си, доктора и капитанъ Ефремовъ. На жителитѣ бѣ заповѣдано да се прибиратъ и колкото се може по скоро да минаватъ Балкана. Ношъта не задържа движенията. Дано дадеше Богъ, да се прибержтъ до нашествието на неприятеля.

4-ий АВГУСТЪ.

Сутренъта рано направихъ нѣкои и други распорѣждания относително опжгването на товаретѣ. На двора въ 3-етата отъ мене къща стои твърдѣ добра, почти нова, покрита една каруца. Деншика, даже и домовладиката ме надумватъ да е вземж за моя, тѣй като тя принадлежала на Казанлъжкия мѣнастиръ (Игуменката и калугерицитѣ избѣгае отъ Казанлъжкъ) и, въ случай че селото се завземе отъ неприятеля, тя ще падне въ ржцетѣ на нѣкой турски бей. Азъ захванахъ да се мислж, нѣ съвсѣмъ не за каруцата. Мене ме бѣше много страхъ, че може би да не сж успѣли всичкитѣ хора да избѣгатъ. Ефремовъ, който бѣше, незнаж защо, излѣзълъ на улицата, бѣжишката се върна, окачи си сабята и каза: — Бѣгай по скоро изъ селото, че черкеситѣ сж съвсѣмъ близо. — И тутакси сѣда на коня, че се омиа. Нарискинъ се обърща къмъ мене и пита: какво е това? Азъ му обяснявамъ каква е работата, нѣ намирамъ за нужно прѣдварително да се увѣрж, истина ли е това